

Abstract

Tato práce se zaměřuje na sociální praxi vzpomínání na tzv. normalizaci ve veřejném prostoru a možnosti jak toto téma uchopit ve výuce dějepisu. Cílem práce je tuto praxi popsat a zároveň definovat efektivní způsoby její tematizace ve školním prostředí.

V první části se zabývám koncepty paměti od Maurice Halbwachse až po Alison Landsbergovou a zdůvodňuji svou preferenci konceptu mediální paměti jako východiska pro mé další výzkumy. Dále analyzuji modely historického vzdělávání v angloamerickém prostředí na straně jedné a v německém prostředí na straně druhé. Analyzuji silné i slabé stránky těchto modelů založených na představě „historického myšlení“ a „historického vědomí“.

V druhé části analyzuji podobu vzpomínkových figur na tzv. normalizaci ve filmových reprezentacích a jejich recepci ze strany uživatelů filmového portálu www.csfd.cz. Cílem této analýzy bylo postihnout toho, jak se komunikuje o filmech a jaké hodnoty jsou se sledováním filmů spojeny. Analýzu filmových obrazů a jejich recepce jsem napojil na představu o dominantních kulturních formacích české společnosti v představách Michaela Kennedyho. Analyzoval jsem čtyři filmy, které podle mého názoru reprezentují „formaci tranzice“ (Pelíšky, Pupendo, Báječná léta pod psa, Jak vytrhnout velrybě stoličku), dva filmy reprezentující „intelektuální formaci“ (Kawasakiho růže, Pouta) a jednu televizní minisérii pro obě formace společnou (Hořící keř).

Ve třetí části práce se zabývám aplikací závěrů z analýzy mediální paměti do didaktické praxe. Formuluji zásady „kritického přístupu k paměti“ jako modelu vhodnému pro školní prostředí. Na třech případových studiích (Rodina jako filtr pro minulost, Obrazy intelektuálního disentu v popkultuře, Jan Palach ve veřejném prostoru a ve škole) konkretizují možnosti jejího užití.

Klíčová slova: didaktika dějepisu – vzpomínání na normalizaci – mediální paměť – popkultura – paměť ve škole